

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 30 april 2024*

”Fördragsbrott – Artikel 259 FEUF – Direktiv 2014/49/EU – Insättningsgarantisystem – Artikel 14.3 – Överföring av verksamheten i ett kreditinstitut från en medlemsstats insättningsgarantisystem till en annan medlemsstats insättningsgarantisystem – Överföring till värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem av de avgifter som inbetalats till hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem under de senaste tolv månaderna före överföringen av verksamheten – Skyldighet – Underlåtenhet att överföra avgifter – Ändamålsenlig verkan – Principen om lojalt samarbete”

I mål C-822/21,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 259 FEUF, som väckts den 30 december 2021,

Republiken Lettland, företrädd av J. Davidoviča, K. Pommere och I. Romanovska, samtliga i egenskap av ombud,

sökande,

med stöd av

Republiken Estland, företrädd av M. Kriisa, i egenskap av ombud,

Republiken Litauen, företrädd av K. Dieninis och V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, båda i egenskap av ombud,

Europeiska kommissionen, företrädd av E. Ljung Rasmussen, A. Nijenhuis, K. Simonsson och D. Triantafyllou, samtliga i egenskap av ombud,

intervenienter,

mot

Konungariket Sverige, företrädd av H. Shev och O. Simonsson, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

* Rättegångsspråk: svenska.

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev samt domarna T. von Danwitz, P.G. Xuereb (referent), A. Kumin och I. Ziemele,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 7 september 2023 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Republiken Lettland har yrkat att domstolen ska fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 2014, s. 149) och artikel 4.3 FEU.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 2 Skälen 3 och 37 i direktiv 2014/49 lyder enligt följande:

”(3) Detta direktiv utgör ett viktigt instrument för att förverkliga den inre marknaden med avseende på etableringsfrihet för kreditinstitut och friheten för sådana institut att tillhandahålla tjänster, samtidigt som banksystemet görs stabilare och skyddet för insättarna ökas. Med hänsyn till samhällets kostnader för ett fallerat kreditinstitut och de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten och insättarnas förtroende bör insättningsgarantisystemen inte bara ha en funktion för återbetalning till insättarna utan även ge medlemsstaterna tillräcklig flexibilitet för att insättningsgarantisystemen ska kunna vidta åtgärder i syfte att minska sannolikheten för anspråk på insättningsgarantisystemet i framtiden. De åtgärderna bör i samtliga fall överensstämma med bestämmelserna om statligt stöd.

...

- (37) Skydd för insättningar är en viktig komponent i genomförandet av den inre marknaden och ett nödvändigt komplement till tillsynen över kreditinstitut på grund av den solidaritet det skapar mellan alla institut på en viss finansiell marknad om ett av dem inte skulle kunna infria sina förpliktelser. Därför bör medlemsstaterna tillåta insättningsgarantisystem att på frivillig basis kunna låna pengar till varandra.”

- 3 I artikel 10 i direktiv 2014/49, med rubriken ”Finansiering av insättningsgarantisystem”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 2:

”1. Medlemsstaterna ska se till att insättningsgarantisystemen förfogar över lämpliga system för att fastställa sina potentiella skyldigheter. Insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel ska stå i proportion till de skyldigheterna.

Insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel utgörs av avgifter som ska betalas minst årligen av deltagarna i systemet. Finansiering genom andra källor är dock möjlig.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att de tillgängliga finansiella medlen i ett insättningsgarantisystem senast den 3 juli 2024 åtminstone når upp till en målnivå på 0,8 % av beloppet på dess deltagares garanterade insättningar.

Om den finansiella styrkan inte når upp till målnivån ska betalningen av avgifter återupptas minst till dess att målnivån har uppnåtts igen.

Om, efter det att målnivån initialt har uppnåtts, de tillgängliga finansiella medlen har minskat till mindre än två tredjedelar av målnivån ska [den] regelbundna avgiften uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Vid fastställandet av den regelbundna avgiften ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som konjunkturförstärkande avgifter kan ha när årsavgifterna fastställs inom ramen för denna artikel.

Medlemsstaterna får förlänga den inledande tidsperiod som avses i första stycket med högst fyra år om det genom insättningsgarantisystemen har gjorts sammanlagda utbetalningar som är högre än 0,8 % av de garanterade insättningarna.”

- 4 I artikel 14 i direktivet, med rubriken ”Samarbete inom unionen”, föreskrivs följande i punkterna 3 och 4:

”3. Om ett kreditinstitut upphör att delta i ett insättningsgarantisystem och går över till ett annat insättningsgarantisystem ska de avgifter som betalats in under de senaste tolv månaderna före det att kreditinstitutet dragit sig ur systemet, med undantag för de extra avgifterna enligt artikel 10.8, överföras till det andra insättningsgarantisystemet. Detta gäller inte om ett kreditinstitut uteslutits från ett insättningsgarantisystem enligt artikel 4.5.

Om en del av ett kreditinstituts verksamhet överförs till en annan medlemsstat och således börjar omfattas av ett annat insättningsgarantisystem ska de avgifter som det kreditinstitutet betalat in under de senaste tolv månaderna före överföringen, med undantag för de extra avgifterna i enlighet med artikel 10.8, överföras till det andra insättningsgarantisystemet i proportion till beloppet av de överförda garanterade insättningarna.

4. Medlemsstaterna ska se till att hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem utbyter information enligt artikel 4.7 eller 4.8 och 4.10 med systemen i värdmedlemsstaten. De begränsningar som fastställs i den artikeln gäller.

Om ett kreditinstitut har för avsikt att övergå från ett insättningsgarantisystem till ett annat i enlighet med detta direktiv ska det anmäla en sådan avsikt minst sex månader i förväg. Under

den perioden är kreditinstitutet fortfarande skyldigt att betala avgifter till sitt ursprungliga insättningsgarantisystem i enlighet med artikel 10 både när det gäller förhands- och efterhandsfinansiering.”

Svensk rätt

- 5 I 13 § i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti föreskrivs att garantimyndigheten årligen ska bestämma hur stort belopp som ska betalas i avgift och att avgiften ska betalas inom en månad från dagen för beslutet.
- 6 I 14 § i samma lag anges att om ett kreditinstitut helt eller delvis övergår till att omfattas av ett annat insättningsgarantisystem, ska de avgifter som kreditinstitutet har betalat in under de senaste tolv månaderna före övergången överföras till det andra insättningsgarantisystemet.

Bakgrund till tvisten

- 7 Nordea Bank AB är en europeisk finanskoncern, med huvudkontor i Sverige, och är medlem i det svenska insättningsgarantisystemet. Fram till den 30 september 2017 var koncernen verksam i Estland, Lettland och Litauen genom filialer.
- 8 Den 1 oktober 2017 överförde Nordea Bank verksamheten i sina filialer i dessa tre medlemsstater till DNB Banka AS:s dotterbolag i nämnda stater. Samma dag flyttades filialernas verksamhet från det svenska insättningsgarantisystemet till de estniska, lettiska och litauiska insättningsgarantisystemen.
- 9 Den 3 oktober 2017 beslutade den svenska insättningsgarantimyndigheten att inte till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som Nordea Bank hade betalat in till det svenska insättningsgarantisystemet avseende insättningar knutna till dess lettiska filials verksamhet (nedan kallat den svenska insättningsgarantimyndighetens beslut av den 3 oktober 2017). I beslutet fann nämnda myndighet att Nordea Bank under de senaste tolv månaderna före överföringen av filialens verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet, det vill säga mellan den 1 oktober 2016 och den 30 september 2017, inte hade betalat in några avgifter till det svenska insättningsgarantisystemet, vilket innebar att villkoren för överföring av avgifter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49 inte var uppfyllda.
- 10 Enligt svensk rätt hade Nordea Bank en månad på sig att betala in den årliga avgiften från dagen för den svenska insättningsgarantimyndighetens respektive beslut. För år 2016 fattade myndigheten sitt årliga beslut den 2 september 2016, och Nordea Bank betalade sin avgift till det svenska insättningsgarantisystemet den 30 september 2016. För år 2017 inbetalade Nordea Bank sin avgift den 13 oktober 2017, i enlighet med myndighetens årliga beslut av den 14 september 2017. Det svenska insättningsgarantisystemet erhöll inte några avgifter mellan den 1 oktober 2016 och den 30 september 2017, det vill säga den tolv månadersperiod som föregick överföringen i fråga.
- 11 Genom beslut liknande det som nämns i punkt 9 ovan beslutade den svenska insättningsgarantimyndigheten även att inte till det estniska och det litauiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som Nordea Bank hade inbetalat till det svenska insättningsgarantisystemet för insättningar som är knutna till verksamheten i dess estniska och litauiska filialer.

- 12 Republiken Lettland överklagade inte den svenska insättningsgarantimyndighetens beslut av den 3 oktober 2017 till svensk domstol.
- 13 Genom skrivelse av den 27 mars 2019 uppmanade emellertid den lettiska insättningsgarantimyndigheten Europeiska kommissionen att yttra sig över tolkningen av artikel 14.3 i direktiv 2014/49.
- 14 I sitt svar som översändes genom skrivelse av den 9 oktober 2020 påpekade kommissionen att ordalydelsen i denna bestämmelse är ofullständig och att den inte föreskriver några specifika åtgärdsscenarioer i de fall då en nationell insättningsgarantimyndighet fattar beslut om att förlänga tidsfristen för inbetalning av avgifterna, vilket således lämnade dörren öppen för olika tolkningar av nämnda bestämmelse.
- 15 Insättningsgarantimyndigheterna i de tre baltiska staterna inledde ett medlingsförfarande med den svenska insättningsgarantimyndigheten vid Europeiska bankmyndigheten (EBA), som avslutade ärendet under år 2019 utan att parterna hade nått en överenskommelse.

Det administrativa förfarandet

- 16 Den 10 maj 2021 ingav Republiken Lettland, med stöd av artikel 259 andra stycket FEUF, ett klagomål till kommissionen och begärde att kommissionen skulle avge ett motiverat yttrande. Republiken Lettland gjorde gällande att Konungariket Sverige åsidosatt unionsrätten och särskilt artikel 14.3 i direktiv 2014/49 genom att inte till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som hade inbetalats av Nordea Banks lettiska filial under de senaste tolv månaderna före överföringen av filialens verksamhet.
- 17 I enlighet med artikel 259 tredje stycket FEUF uppmanade kommissionen Konungariket Sverige att yttra sig över klagomålet.
- 18 Den 22 juni 2021 inkom Konungariket Sverige med sitt skriftliga yttrande till kommissionen.
- 19 Den 1 juli 2021 hördes Republiken Lettland och Konungariket Sverige av kommissionen. Konungariket Sverige angav att om avgifterna hade inbetalats under de tolv månader som föregick ändringen av tillhörigheten till ett visst insättningsgarantisystem, så skulle de avgifter som hade behövt överföras till det lettiska insättningsgarantisystemet ha uppgått till cirka 500 000 euro.
- 20 Den 30 juli 2021 avgav kommissionen ett motiverat yttrande i vilket den konstaterade dels att Konungariket Sverige hade åsidosatt artikel 14.3 i direktiv 2014/49, jämförd med artikel 10.1 i samma direktiv, dels att Konungariket Sverige inte hade åsidosatt artikel 4.3 FEU.

Förfarandet vid domstolen

- 21 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 30 december 2021 väckte Republiken Lettland förevarande talan om fördragsbrott med stöd av artikel 259 FEUF.
- 22 Republiken Lettland har i sin ansökan yrkat att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49, eftersom Konungariket Sverige har vägrat att, i enlighet med denna bestämmelse, till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet, för den tolv månadersperiod som föregick överlåtelsen av filialens verksamhet, vilket innebär att Konungariket Sverige har handlat på ett sätt som strider mot direktivets syfte och inte har säkerställt den ändamålsenliga verkan av direktivets bestämmelser, och
- fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4.3 FEU, eftersom Konungariket Sverige har vägrat att, i enlighet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49, till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet, för den tolv månadersperiod som föregick överlåtelsen av filialens verksamhet, vilket innebär att Konungariket Sverige har försvårat integreringen av den inre marknaden och därmed undergrävt det ömsesidiga förtroende som måste råda mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen och som är en förutsättning för den gränsöverskridande integrationen.

För det fall att domstolen fastställer att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49 och artikel 4.3 FEU, har Republiken Lettland yrkat att domstolen ska

- ålägga Konungariket Sverige att upphöra med den överträdelse som konstaterats genom att åtgärda den på så sätt att den svenska insättningsgarantimyndigheten till det lettiska insättningsgarantisystemet överför samtliga avgifter som betalats från Nordea Banks lettiska filial, och vars storlek, för den tolv månadersperiod som föregick överlåtelsen av filialens verksamhet, ska beräknas enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49,
  - för det fall att artikel 14.3 i direktiv 2014/49 kan tolkas restriktivt, fastställa att denna tolkning är förenlig med direktivets syfte och ålägga den svenska insättningsgarantimyndigheten att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial, och
  - förplikta Konungariket Sverige att ersätta rättegångskostnaderna.
- 23 Genom beslut av den 19, den 25 respektive den 30 maj 2022 tilläts Republiken Estland, Republiken Litauen och kommissionen att intervensera till stöd för Republiken Lettland.
- 24 Republiken Estland stöder det första, det tredje och det femte yrkandet i ansökan.
- 25 Republiken Litauen stöder samtliga yrkanden i ansökan.
- 26 Kommissionen stöder det första yrkandet i ansökan.
- 27 Konungariket Sverige har yrkat att domstolen ska
- ogilla Republiken Lettlands talan, och
  - förplikta Republiken Lettland att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av talan

Upptagande till prövning

Parternas argument

- 28 Konungariket Sverige har inledningsvis gjort gällande att talan ska avvisas i sin helhet. Denna medlemsstat anser i huvudsak att tolkningen av artikel 14.3 i direktiv 2014/49 inte kan ifrågasättas inom ramen för en talan om fördragsbrott enligt artikel 259 FEUF. Till att börja med påpekas att detta direktiv endast föreskriver en minimiharmonisering. Konungariket Sverige medger att det enligt artikel 259 FEUF inte krävs att alla nationella rättsmedel är uttömda, men vill samtidigt understryka att den svenska insättningsgarantimyndighetens beslut av den 3 oktober 2017 inte har angripits av Republiken Lettland vid svensk domstol.
- 29 Konungariket Sverige har dessutom erinrat om att det av EU-domstolens praxis framgår att en fördragsbrottstalan syftar till att få fastställt att en medlemsstat har åsidosatt unionsrätten och få åsidosättandet att upphöra, vilket innebär att en talan inte kan tas upp till prövning om den endast avser att få till stånd en tolkning av unionsrätten. Republiken Lettlands talan syftar framför allt till att klargöra tolkningen av artikel 14.3 i direktiv 2014/49.
- 30 Vad vidaregäller det första yrkandet om att domstolen ska förklara att artikel 14.3 i direktiv 2014/49 har åsidosatts, har Konungariket Sverige påpekat att Republiken Lettland visserligen, under ett sammanträde den 1 juli 2021, som anordnades av kommissionen, återopade artikel 14.3 i direktiv 2014/49 och artikel 10 i samma direktiv, men denna medlemsstat har inte i sin ansökan gjort gällande att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt sistnämnda bestämmelse. Domstolen kan således inte pröva huruvida Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt nämnda bestämmelse.
- 31 Vad gäller det andra yrkandet om att domstolen ska förklara att principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU har åsidosatts samt de argument som anförts till stöd för detta yrkande, har Konungariket Sverige påpekat att Republiken Lettland, under det administrativa förfarandet, gjorde gällande att likabehandlingsprincipen hade åsidosatts i det att Republiken Finland befann sig i en liknande situation som Republiken Lettland. Denna situation påstås vara en följd av att Nordea Bank den 1 oktober 2018 flyttade sitt säte till Finland och att de avgifter som hade inbetalats till det svenska insättningsgarantisystemet under den tolv månadersperiod som föregick denna flytt överfördes till det finska insättningsgarantisystemet genom beslut av den svenska insättningsgarantimyndigheten. Republiken Lettland har i sin ansökan, till stöd för detta yrkande, gjort gällande att Konungariket Sverige har åsidosatt principen om lojalt samarbete genom att göra en felaktig tolkning av direktiv 2014/49. Konungariket Sverige anser följaktligen att Republiken Lettland har ändrat sina argument i förhållande till de argument som anfördes under det administrativa förfarandet och att yrkandet, såsom det har formulerats, således ska avvisas.
- 32 Vad slutligen gäller det tredje yrkandet, genom vilket Republiken Lettland har yrkat att domstolen ska förplikta Konungariket Sverige att betala in de aktuella avgifterna till det lettiska insättningsgarantisystemet, har Konungariket Sverige gjort gällande att det tredje yrkandet innebär ett yrkande om att domstolen ska förplikta Konungariket Sverige att betala skadestånd. Eftersom en talan om fördragsbrott inte kan avse ett sådant yrkande, ska yrkandet avvisas.

- 33 Republiken Lettland har för det första svarat att Konungariket Sveriges argument att direktiv 2014/49 endast föreskriver en minimiharmonisering inte rör frågan huruvida målet kan upptas till prövning, utan målet i sak.
- 34 För det andra har Republiken Lettland gjort gällande att det inte finns någon bestämmelse i unionsrätten som kräver att de nationella rättsmedlen måste ha uttömts innan talan om fördragsbrott väcks vid domstolen.
- 35 För det tredje har Republiken Lettland angett att dess talan om fördragsbrott grundar sig på ett åsidosättande av artikel 14.3 i direktiv 2014/49, jämförd med artikel 10.1 i samma direktiv, och har gjort gällande att den i sitt klagomål av den 10 maj 2021 hade begärt att kommissionen skulle avge ett motiverat yttrande, i den mening som avses i artikel 259 tredje stycket FEUF, avseende skyldigheten för den svenska insättningsgarantimyndigheten att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som hade inbetalats av Nordea Banks lettiska filial, beräknade för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet, i enlighet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49. Republiken Lettland har således, i sin ansökan, varken utvidgat eller ändrat saken i målet.
- 36 För det fjärde har Republiken Lettland gjort gällande att den genom sitt tredje yrkande inte har yrkat att domstolen ska förplikta Konungariket Sverige att betala skadestånd, utan att domstolen ska förplikta Sverige att upphöra med den konstaterade överträdelsen. Enligt Republiken Lettland ska nämligen det fördragsbrott som läggs Konungariket Sverige till last inte bara fastställas utan även upphöra. Ett sådant upphörande kan emellertid i förevarande fall endast ske genom att de avgifter som Konungariket Sverige har vägrat att betala överförs till det lettiska insättningsgarantisystemet. Detta utgör inte ett skadestånd.

Domstolens bedömning

- 37 Vad gäller frågan huruvida förevarande talan kan tas upp till prövning i sin helhet påpekar domstolen, för det första, vad gäller Konungariket Sveriges argument att direktiv 2014/49 endast föreskriver en minimiharmonisering, att detta argument, som avser frågan om tolkningen av detta direktiv, hänför sig till frågan huruvida talan om fördragsbrott ska bifallas. Detta argument avser således inte frågan huruvida talan kan tas upp till prövning.
- 38 Vad för det andra gäller den omständigheten att Republiken Lettland inte har bestritt den svenska insättningsgarantimyndighetens beslut av den 3 oktober 2017 vid svensk domstol, räcker det att påpeka att upptagandet till prövning av en fördragsbrottstalan som väckts med stöd av artikel 259 FEUF inte är villkorat av att alla nationella rättsmedel har uttömts.
- 39 Vad för det tredje gäller Konungariket Sveriges argument att förevarande fördragsbrottstalan inte kan tas upp till prövning, eftersom den framför allt syftar till att klargöra tolkningen av artikel 14.3 i direktiv 2014/49, erinrar domstolen om att det förfarande som införts genom artikel 259 FEUF syftar till att fastställa en medlemsstats överträdelser av unionsrätten och att få dessa att upphöra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2012, Ungern/Slovakien, C-364/10, EU:C:2012:630, punkt 67 och där angiven rättspraxis).
- 40 En talan som väcks med stöd av denna bestämmelse kan visserligen inte tas upp till prövning om den avser framtida eller eventuella fördragsbrott eller om den endast syftar till att få till stånd en tolkning av unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2012, Ungern/Slovakien, C-364/10, EU:C:2012:630, punkt 68).

- 41 Republiken Lettland har genom sin talan emellertid inte endast begärt en tolkning av artikel 14.3 i direktiv 2014/49. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 40 i sitt förslag till avgörande har Republiken Lettland nämligen yrkat att domstolen ska fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt nämnda bestämmelse genom att vägra att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet, för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet, vilken avses i nämnda bestämmelse, så att Konungariket Sverige ser till att det påstådda fördragsbrottet upphör. Republiken Lettland menar att det är endast i detta syfte som den inför domstolen har gjort gällande att det svenska insättningsgarantisystemet tolkat nämnda bestämmelse på ett felaktigt sätt.
- 42 Konungariket Sveriges tredje argument, som syftar till att bestrida att talan om fördragsbrott kan tas upp till prövning, kan således inte godtas.
- 43 Vad vidare gäller frågan huruvida Republiken Lettlands yrkanden eller argument kan tas upp till prövning erinrar domstolen om följande. För det första, vad gäller Konungariket Sveriges argument att Republiken Lettland inte kan grunda sin talan på ett åsidosättande av artikel 10 i direktiv 2014/49, ska det påpekas att en talan som väcks med stöd av artikel 259 FEUF avgränsas av det administrativa förfarande som avses i denna artikel. En sådan talan måste dessutom grundas på samma skäl och grunder som dem som anförts under detta förfarande, vilket innebär att en anmärkning som inte har framställts i det klagomål som ingetts till kommissionen inte kan tas upp till prövning under förfarandet vid domstolen (se, analogt, dom av den 10 maj 2012, kommissionen/Nederländerna, C-368/10, EU:C:2012:284, punkt 78, och dom av den 17 april 2018, kommissionen/Polen (Białowieżaskogen), C-441/17, EU:C:2018:255, punkt 65 och där angiven rättspraxis).
- 44 Detta krav är emellertid inte så långtgående att det i samtliga fall måste råda fullständig överensstämmelse mellan anmärkningarna i det klagomål som ingetts till kommissionen och yrkandena i ansökan, under förutsättning att saken i målet inte har utvidgats eller ändrats i förhållande till klagomålet (se, analogt, dom av den 17 april 2018, kommissionen/Polen (Białowieżaskogen), C-441/17, EU:C:2018:255, punkt 66 och där angiven rättspraxis).
- 45 I förevarande fall ska det, i likhet med vad generaladvokaten har angett i punkt 48 i sitt förslag till avgörande, påpekas att Republiken Lettland, under det administrativa förfarandet vid kommissionen, endast åberopade artikel 10.1 i direktiv 2014/49 till stöd för sin tolkning av artikel 14.1 i direktivet, i syfte att visa att sistnämnda bestämmelse har åsidosatts, såsom framgår av kommissionens motiverade yttrande. I ansökan har Republiken Lettland även åberopat artikel 10.1 i nämnda direktiv som en del av det sammanhang i vilket artikel 14.1 i direktiv 2014/49 ingår. Denna omständighet bekräftar Republiken Lettlands tolkning av den sistnämnda bestämmelsen, och denna medlemsstat har genom sitt första yrkande yrkat att domstolen ska fastställa att denna bestämmelse har åsidosatts.
- 46 Republiken Lettland har således inte utvidgat saken i målet som fastställdes under det administrativa förfarandet vid kommissionen genom att åberopa artikel 10.1 i direktivet i skälen till sin ansökan för att bekräfta sin tolkning av artikel 14.1 i direktivet.
- 47 Vad för det andra gäller Konungariket Sveriges argument att det andra yrkandet, såsom det formulerats i ansökan, ska avvisas på grund av att Republiken Lettland i sin ansökan har ändrat sina argument till stöd för detta yrkande i förhållande till vad som hävdats vid kommissionen, erinrar domstolen om att Republiken Lettland genom detta yrkande i huvudsak har gjort

gällande att den svenska insättningsgarantimyndighetens vägran att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som Nordea Banks lettiska filial hade inbetalat till det svenska insättningsgarantisystemet strider mot principen om lojalt samarbete och mot likhetsprincipen, eftersom det svenska insättningsgarantisystemet i en jämförbar rättslig situation överförde de mottagna avgifterna till det finska insättningsgarantisystemet, i enlighet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49.

- 48 I sitt klagomål av den 10 maj 2021 gjorde Republiken Lettland även gällande att Konungariket Sverige, genom sin vägran att överföra de aktuella avgifterna, hade åsidosatt principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEUF och principen om likabehandling av medlemsstaternas insättningsgarantisystem.
- 49 I motsats till vad Konungariket Sverige har hävdats har Republiken Lettland följaktligen inte i sin ansökan ändrat sina argument till stöd för detta yrkande i förhållande till vad som hävdats under det administrativa förfarandet vid kommissionen.
- 50 Vad för det tredje gäller Konungariket Sveriges argument att det tredje yrkandet om att domstolen ska förplikta Konungariket Sverige att betala skadestånd inte kan tas upp till prövning, ska det påpekas att Republiken Lettland genom detta yrkande i huvudsak har yrkat att domstolen ska förplikta Konungariket Sverige att upphöra med den överträdelse som konstaterats genom att från det svenska insättningsgarantisystemet till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra samtliga avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet för den tolv månadersperiod som avses i artikel 14.3 i direktiv 2014/49.
- 51 Det framgår emellertid av domstolens praxis att det i en talan om fördragsbrott inte kan framställas något annat yrkande än att domstolen ska fastställa det påstådda fördragsbrottet i syfte att få fördragsbrottet att upphöra. I ett fördragsbrottsmål är det således till exempel inte möjligt att yrka att domstolen ska förelägga en medlemsstat att anta ett specifikt handlingsätt för att följa unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2020, kommissionen/Polen, Ungern och Tjeckien (Mekanism för tillfällig omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd), C-715/17, C-718/17 och C-719/17, EU:C:2020:257, punkt 56 och där angiven rättspraxis).
- 52 Eftersom Republiken Lettland genom sitt tredje yrkande har yrkat att domstolen ska förplikta Konungariket Sverige att betala de aktuella avgifterna till Republiken Lettland, går detta yrkande följaktligen utöver vad som kan yrkas inom ramen för en fördragsbrotts-talan, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 42 i sitt förslag till avgörande. Yrkandet ska således avvisas.
- 53 Konstaterandet i föregående punkt påverkar inte medlemsstatens skyldighet, enligt artikel 260.1 FEUF, att vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom, om domstolen finner att medlemsstaten har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt fördragen.
- 54 Vad slutligen gäller det fjärde yrkandet ska det påpekas att Republiken Lettland genom detta yrkande har begärt att domstolen ”för det fall att artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU kan tolkas restriktivt, [ska] fastställa att denna tolkning är förenlig med direktivets syfte och ålägga den svenska insättningsgarantimyndigheten att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial”.

- 55 Det ska i detta sammanhang erinras om att eftersom villkoren för att ta upp en talan, och de anmärkningar som anges däri, till prövning utgör tvingande rätt, kan domstolen, enligt artikel 150 i sina rättegångsregler, ex officio pröva om dessa villkor är uppfyllda (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2010, kommissionen/Tyskland, C-160/08, EU:C:2010:230, punkt 40).
- 56 Innehållet i det fjärde yrkandet i ansökan går emellertid utöver vad som kan yrkas inom ramen för en talan om fördragsbrott enligt den rättspraxis som anges i punkt 51 ovan.
- 57 Även det fjärde yrkandet ska således avvisas.

Prövning i sak

- 58 Republiken Lettland har anfört två anmärkningar till stöd för sin talan. Republiken Lettland har i sin första anmärkning hävdatt att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49. Genom sin andra anmärkning har Republiken Lettland gjort gällande att Konungariket Sverige åsidosatt principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU.

Den första anmärkningen: Åsidosättande av artikel 14.3 i direktiv 2014/49

– Parternas argument

- 59 Republiken Lettland har inledningsvis preciserat att den inte bestrider att direktiv 2014/49 har införlivats med svensk rätt, men anser att Konungariket Sverige inte på ett korrekt sätt har tillämpat kraven i artikel 14.3 i direktivet, eftersom det har vägrat att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som Nordea Banks lettiska filial hade inbetalat till det svenska insättningsgarantisystemet, vilka hade beräknats för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet.
- 60 Republiken Lettland, som stöds av intervenienterna, har i detta sammanhang till att börja med gjort gällande att nämnda bestämmelse inte ska tolkas restriktivt utan ska tolkas så, att ett insättningsgarantisystem, i vilket ett kreditinstitut blir ny medlem, ska erhålla de avgifter från detta kreditinstitut som har beräknats och betalats in till det insättningsgarantisystem där det tidigare var medlem för den tolv månadersperiod som föregår överföringen till det nya insättningsgarantisystemet, oavsett när avgifterna faktiskt inbetalades. Den avgörande faktorn är således att de avgifter som kreditinstitutet har inbetalat till det ursprungliga insättningsgarantisystemet har beräknats och begärts för den aktuella perioden, medan det inte är relevant när de begärda avgifterna inbetalades eller registrerades i insättningsgarantisystemets bokföring.
- 61 Republiken Lettland, som stöds av intervenienterna, har vidare gjort gällande att Konungariket Sverige, genom att förespråka en bokstavstolkning av artikel 14.3 i direktiv 2014/49 och genom att vägra att överföra de berörda avgifterna till det lettiska insättningsgarantisystemet, inte har säkerställt bestämmelsens ändamålsenliga verkan och därmed äventyrat förverkligandet av direktivets mål, vilka enligt skäl 3 i direktivet är att underlätta etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla finansiella tjänster, samt att bidra till att banksystemet görs stabilare och att skyddet för insättarna ökas.

- 62 Konungariket Sveriges synsätt undergräver dessutom det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna, eftersom en medlemsstats insättningsgarantisystem, till vilket en medlem i en annan medlemsstats insättningsgarantisystem avser att ansluta sig, inte längre kan räkna med att avgifterna överförs från den andra medlemsstatens insättningsgarantisystem.
- 63 Republiken Lettland har slutligen gjort gällande att en allmän skyldighet att betala årliga avgifter även följer av artikel 10.1 i direktiv 2014/49, enligt vilken medlemsstaternas insättningsgarantisystem är skyldiga att bygga upp sina tillgängliga finansiella medel med avgifter som ska betalas minst årligen av deltagarna i systemet. Såsom kommissionen påpekade i det motiverade yttrandet leder Konungariket Sveriges tolkning av artiklarna 14.3 och 10.1 i direktiv 2014/49 till en kränkning av de rättigheter som tillkommer värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem (nedan kallat det mottagande insättningsgarantisystemet), vilket från och med tidpunkten för överlåtelsen är ansvarigt för garanterade insättningar hos kreditinstitutet.
- 64 Republiken Estland har till att börja med preciserat att även om det följer av artikel 10.1 i direktivet att det ankommer på medlemsstaterna att fastställa hur ofta och vid vilken tidpunkt avgifterna ska betalas in, är det uppenbart att dessa avgifter ska tas ut och inbetalas minst en gång om året. Om en medlemsstat inte ser till att avgifterna tas ut och inbetalas åtminstone en gång om året, så kan den således inte uppfylla sin skyldighet enligt artikel 14.3 i direktivet att, om ett kreditinstitut lämnar sitt insättningsgarantisystem för att ansluta sig till en annan medlemsstats insättningsgarantisystem, säkerställa att de avgifter som det har betalat in under de senaste tolv månaderna före det att kreditinstitutet dragit sig ur det ursprungliga insättningsgarantisystemet överförs till det mottagande insättningsgarantisystemet.
- 65 Republiken Estland menar att i förevarande fall hanterades inbetalningen av avgifter till det svenska insättningsgarantisystemet på ett rättsstridigt sätt, eftersom inga avgifter inbetalades till detsamma under de tolv månader som föregick överföringen av Nordea Banks lettiska filials verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet. Konungariket Sverige borde således, för att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 10.1 och 14.3 i direktiv 2014/49, ha ansett att avgifter faktiskt hade betalats in under denna tolv månadersperiod.
- 66 Republiken Estland har vidare gjort gällande att med hänsyn till artikel 14.4 i detta direktiv, i vilken det föreskrivs att om ett kreditinstitut har för avsikt att övergå från ett insättningsgarantisystem till ett annat i enlighet med nämnda direktiv, så ska det anmäla en sådan avsikt minst sex månader i förväg, vilket innebär att den svenska insättningsgarantimyndigheten i god tid före överlåtelsen hade tillgång till information om att verksamheten i Nordea Banks filial skulle överföras från det svenska insättningsgarantisystemet till det lettiska insättningsgarantisystemet. Den svenska insättningsgarantimyndigheten hade således kunnat säkerställa att avgifterna togs ut på ett sådant sätt att den skyldighet som följer av artikel 14.3 i direktiv 2014/49 kunde uppfyllas.
- 67 Slutligen har Republiken Estland erinrat om att EBA–i sitt yttrande av den 8 augusti 2019 om kvalificeringen av insättningar, garantinivå och samarbete mellan insättningsgarantisystemen, vilket finns tillgängligt på denna myndighets webbplats–underströk att det datum som ett kreditinstitut väljer för att inbetala sina avgifter ger upphov till praktiska problem. EBA föreslog således i detta yttrande att artikel 14.3 i direktiv 2014/49 skulle ändras, vilket är ett förslag som Republiken Estland stöder, för att klargöra rättsläget och för att undvika problem liknande dem som föreligger i förevarande mål.

- 68 Kommissionen har tillagt att de avgifter som insättningsgarantisystemets medlemmar varje år ska inbetala till detsamma enligt artikel 10.1 i direktiv 2014/49 kan anses utgöra vederlag för insättningsgarantin under en viss period. Den skyldighet som föreskrivs i artikel 14.3 i direktiv 2014/49, nämligen att överföra avgifter när en del av ett kreditinstituts verksamhet övergår till att omfattas av ett annat insättningsgarantisystem, grundar sig således på den grundläggande regeln om systemets finansiering i artikel 10.1 i detta direktiv. Enligt kommissionen var unionslagstiftarens avsikt nämligen att säkerställa att medel, för det fall att en bank omstruktureras, alltid ska finnas tillgängliga för att kunna överföras till det mottagande insättningsgarantisystemet, så att detta kan uppfylla sina skyldigheter enligt detta system.
- 69 Enligt kommissionen är syftet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49 dessutom att kompensera för ökningen av den finansiella risken för det mottagande insättningsgarantisystemet när det ekonomiska ansvaret för en del av de garanterade insättningarna i ett kreditinstitut överförs från ett insättningsgarantisystem till ett annat, till exempel genom en omstrukturering av kreditinstitutet. Varje annan tolkning skulle få allvarliga konsekvenser för genomförandet av den inre marknaden och undergräva förtroendet för insättningsgarantisystemet och för samarbetet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter.
- 70 Konungariket Sverige har för det första genmält att ordalydelsen i artikel 14.3 i direktiv 2014/49 är klar och otvetydig. I nämnda bestämmelse föreskrivs att de avgifter som inbetalats under de senaste tolv månaderna före överföringen av verksamheten till det mottagande insättningsgarantisystemet ska överföras till detta insättningsgarantisystem. Denna bestämmelse omfattar således det totala beloppet av de avgifter som har betalats in under denna period, oavsett vilken period de hänförs till.
- 71 För det andra stöder inte heller det sammanhang i vilket artikel 14.3 i direktiv 2014/49 ingår den tolkning som Republiken Lettland och intervenienterna har gjort gällande.
- 72 Den omständigheten att det i artikel 10.1 i direktivet anges att avgifterna ska betalas minst en gång om året innebär inte att en avgift som har betalats in kan anses hänföra sig till en specifik tolv månadersperiod. Det är inte heller möjligt att anse att artikel 10.1 i direktiv 2014/49 föreskriver ett specifikt betalningsdatum i förhållande till en tolv månadersperiod.
- 73 Medlemsstaterna ska dessutom, enligt artikel 10.2 i direktivet, säkerställa att de tillgängliga finansiella medlen senast den 3 juli 2024 når upp till en målnivå om 0,8 procent av beloppet på garanterade insättningar. Direktivet ger därmed medlemsstaterna ett stort utrymme att bestämma storleken på avgifterna och dessutom en möjlighet att välja att inte ta ut någon avgift från och med att målnivån uppnåtts. En tillämpning av möjligheten att upphöra med att ta ut avgifter efter det att målnivån har uppnåtts skulle nämligen kunna leda till att det uppstår fall där det inte finns anledning att överföra avgifterna när en verksamhet överförs till ett annat system. Artikel 10.2 i direktiv 2014/49 säkerställer således inte, i motsats till vad kommissionen har hävdat, att medlen alltid är tillgängliga för överföring till det mottagande insättningsgarantisystemet.
- 74 För det tredje finns det allmänna och systematiska skäl för att tillämpa artikel 14.3 i direktiv 2014/49 i enlighet med dess lydelse. En sådan tillämpning skulle nämligen ge klarhet i frågan om vilka medel som kan bli föremål för en överföring. En tolkning enligt vilken denna bestämmelse ska anses omfatta inbetalningar som inte har gjorts under tolv månadersperioden före överföringen skulle däremot innehålla ett antal tvetydigheter och vara svår att tillämpa.

- 75 Konungariket Sverige har för det fjärde påpekat att det av EBA:s ovan i punkt 67 nämnda yttrande av den 8 augusti 2019 framgår att det ansvar som kan överföras mellan olika insättningsgarantisystem inte beaktas fullt ut vid uppbörden av avgifter från medlemmarna i ett insättningsgarantisystem enligt direktiv 2014/49. Det framgår även av detta yttrande att det i artikel 14.3 i direktivet inte föreskrivs någon uttömmande lösning vad gäller överföring av medel och att EBA i detta sammanhang rekommenderade att denna bestämmelse skulle ändras. Bristerna i denna bestämmelse kan således inte avhjälpas genom en tolkning av de befintliga bestämmelserna.
- 76 Konungariket Sverige har för det femte påpekat att kommissionen, såsom framgår av det motiverade yttrandet, vid diskussioner som ägde rum i oktober 2020 mellan insättningsgarantimyndigheterna i de tre baltiska staterna och kommissionen, underströk att det i nämnda direktiv föreskrevs en minimiharmonisering vad gäller överföring av avgifter. Det finns således ingen anledning att tolka den aktuella bestämmelsen på annat sätt än på grundval av dess lydelse.
- 77 För det sjätte menar Konungariket Sverige, i motsats till kommissionen, att en bokstavstolkning av artikel 14.3 i direktiv 2014/49 inte får några allvarliga konsekvenser för genomförandet av den inre marknaden. De avgifter som kan överföras enligt detta direktiv torde sällan vara av sådan omfattning att de kan anses vara väsentliga för att det mottagande insättningsgarantisystemet ska kunna uppfylla sina skyldigheter. Den omständigheten att det svenska insättningsgarantisystemet inte överförde avgifter till det lettiska insättningsgarantisystemet medförde således inte någon motsvarande ökning av de avgifter som sistnämnda insättningsgarantisystem tog ut.
- 78 Vidare innebär den tolkning som Konungariket Sverige förordar inte någon otillbörlig fördel för det svenska insättningsgarantisystemet. Konungariket Sverige har i detta avseende erinrat om att överföringen av Nordea Banks verksamhet från det svenska insättningsgarantisystemet till det finska insättningsgarantisystemet medförde att avgifter erlades från det svenska insättningsgarantisystemet till det finska insättningsgarantisystemet, eftersom det svenska insättningsgarantisystemet mottog dessa avgifter under den tolv månadersperiod som föregick överföringen. Denna konsekventa tillämpning av artikel 14.3 har helt enkelt gett olika resultat utifrån olika faktiska omständigheter.

– *Domstolens bedömning*

- 79 Genom sin första anmärkning har Republiken Lettland, som stöds av intervenienterna, gjort gällande att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49 genom att, på grundval av en felaktig tolkning och en felaktig tillämpning av denna bestämmelse, vägra att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som Nordea Bank hade inbetalat till det svenska insättningsgarantisystemet, avseende insättningar knutna till den lettiska filialens verksamhet, för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet.
- 80 Konungariket Sverige anser att denna vägran inte utgör ett fördragsbrott, eftersom det i artikel 14.3 i direktiv 2014/49 föreskrivs att de avgifter som ska överföras ska ha betalats in under de senaste tolv månaderna före överföringen av verksamheten. Eftersom Nordea Bank inte betalade in några avgifter för den verksamhet som bedrevs av dess lettiska filial under denna period, var villkoren i denna bestämmelse enligt nämnda medlemsstat inte uppfyllda.

- 81 Enligt domstolens fasta praxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 21 december 2023, G.K. m.fl. (Europeiska åklagarmyndigheten), C-281/22, EU:C:2023:1018, punkt 46 och där angiven rättspraxis).
- 82 Vad gäller ordalydelsen i artikel 14.3 andra stycket i direktiv 2014/49 erinrar domstolen om att det i detta stycke föreskrivs att om en del av ett kreditinstituts verksamhet överförs till en annan medlemsstat och således börjar omfattas av ett annat insättningsgarantisystem, så ska de avgifter som det kreditinstitutet har betalat in under de senaste tolv månaderna före överföringen, med undantag för vissa extra avgifter, överförs till det andra insättningsgarantisystemet i proportion till beloppet av de överförda garanterade insättningarna.
- 83 Det följer av uttrycket ”de avgifter som ... betalat[s] in” att denna bestämmelse grundar sig på premissen att avgifter i princip har betalats in under denna tolv månadersperiod och således ska överföras till det mottagande insättningsgarantisystemet vid överföring av verksamhet till en annan medlemsstat. Denna tolkning stöds av uttrycket ”i proportion”, som skapar ett mycket tydligt samband mellan överföringen av avgifterna och överföringen av insättningsgarantin.
- 84 Det är mot bakgrund av ordalydelsen i denna bestämmelse således inte uteslutet att avgifter som avser den tolv månadersperiod som föregick överföringen, men som har uppburits av det svenska insättningsgarantisystemet utanför denna period, ska överföras till det mottagande insättningsgarantisystemet.
- 85 Vad gäller det sammanhang i vilket artikel 14.3 i direktiv 2014/49 ingår, ska det påpekas att denna bestämmelse ska tolkas med beaktande av artikel 10.1 i direktivet, i vilken arrangemangen för finansiering av insättningsgarantisystemet fastställs.
- 86 Enligt artikel 10.1 andra stycket i direktivet utgörs insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel av avgifter som ska betalas minst årligen av deltagarna i systemet. Såsom kommissionen har påpekat följer det av denna bestämmelse att de avgifter som medlemmarna inbetalar till insättningsgarantisystemet kan betraktas som vederlag för insättningsgarantin under en viss period.
- 87 Det är således förenligt med insättningsgarantisystemets systematik att ha en lösning som innebär att när en del av ett kreditinstituts verksamhet överförs till en annan medlemsstat, och när ansvaret för insättningar som garanteras av insättningsgarantisystemet följaktligen överförs till insättningsgarantisystemet i den andra medlemsstaten, så överförs även vederlaget för insättningsgarantin till insättningsgarantisystemet.
- 88 För att artikel 14.3 i direktiv 2014/49 ska få ändamålsenlig verkan krävs det således att den svenska insättningsgarantimyndigheten, för att uppfylla den skyldighet som följer av denna bestämmelse, överför de avgifter som Nordea Bank har inbetalat till det svenska insättningsgarantisystemet och som hänför sig till de tolv månader som föregick överföringen av Nordea Banks verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet. I detta sammanhang ska de perioder som Nordea Banks avgifter hänför sig till beaktas, medan det exakta datum då dessa inbetalningar gjordes inte är relevant.
- 89 Enligt artikel 10.2 i direktivet, som Konungariket Sverige har åberopat i sina inlagor, ska medlemsstaterna se till att de disponibla finansiella medlen i ett insättningsgarantisystem senast den 3 juli 2024 åtminstone når upp till en målnivå på 0,8 procent av beloppet på dess deltagares

garanterade insättningar. Medlemsstaterna kan därför besluta att inte längre ta ut avgifter när målnivån har uppnåtts och så länge den iakttas. Om en medlemsstat fattar ett sådant beslut, så skulle insättningsgarantisystemet i denna medlemsstat, vid överföring av en av dess medlemmars verksamhet till insättningsgarantisystemet i en annan medlemsstat, inte ha några som helst avgifter att överföra till det mottagande insättningsgarantisystemet, eftersom det självt inte har erhållit några avgifter.

- 90 Den av Konungariket Sverige förespråkade tolkningen av artikel 10.2 i direktiv 2014/49 förutsätter emellertid dels att målnivån har uppnåtts, dels att en medlemsstat beslutar att inte ta ut några avgifter genom att göra undantag från principen att ett kreditinstitut minst en gång om året ska betala in en avgift till det insättningsgarantisystem som det är medlem av. Den omständigheten att det i en sådan situation inte har betalats in någon avgift under de tolv månader som föregick överföringen, och att någon avgift således inte heller kan överföras, är en logisk följd av ett sådant beslut att inte kräva betalning av dessa avgifter. Denna omständighet saknar dock relevans i det motsatta fallet att en medlemsstat inte har fattat något sådant beslut och således har krävt att avgifter ska inbetalas för den tolv månadersperiod som föregår överföringen.
- 91 När det gäller det mål som eftersträvas enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49, ska det påpekas att denna bestämmelse syftar till att kompensera det mottagande insättningsgarantisystemet för den finansiella risk som är förenad med överföringen av kreditinstitutets garanterade insättningar. Detta syfte stöder tolkningen att Konungariket Sverige borde ha beaktat de perioder som Nordea Banks inbetalningar hänför sig till och inte det exakta datumet för dessa inbetalningar. Denna tolkning är nämligen den enda som kan garantera att ett ursprungligt insättningsgarantisystem, som inte längre står risken för de garanterade insättningar som överförs till en annan medlemsstat än det ursprungliga insättningsgarantisystemets medlemsstat, inte, såsom i förevarande fall, behåller inbetalda avgifter som hänför sig till den tolv månadersperiod som föregår överföringen enbart av det skälet att de har betalats in till detta insättningsgarantisystem efter denna period.
- 92 Det ska dessutom erinras om att direktivet mer allmänt, såsom framgår av skäl 3 i detsamma, syftar dels till att skydda insättarna om insättningar hos ett kreditinstitut som är anslutet till ett insättningsgarantisystem blir indisponibla, dels till att säkra stabiliteten i banksystemet genom att undvika mycket stora uttag av insättningar, inte bara från kreditinstitut som har hamnat i svårigheter utan även från kreditinstitut med god ekonomisk ställning på grund av att allmänheten förlorat förtroende för banksystemets soliditet (se, analogt, dom av den 25 mars 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 51 och där angiven rättspraxis).
- 93 När kreditinstituts verksamhet överförs till en annan medlemsstat gäller emellertid följande: Den enda tolkning som kan anses bidra till att uppnå ovannämnda dubbla syfte är att se det som att det ursprungliga insättningsgarantisystemet, som inte längre står risken för de överförda garanterade insättningarna, måste överföra alla avgifter som har inbetalats till detta insättningsgarantisystem från nämnda kreditinstitut och som hänför sig till den tolv månadersperiod som föregick överföringen till det mottagande insättningsgarantisystemet, detta eftersom endast denna tolkning gör det möjligt för det mottagande insättningsgarantisystemet att erhålla ersättning för den risk som är förenad med de överförda garanterade insättningarna, vilket bidrar till dess finansiella stabilitet och till skyddet för insättarna i de kreditinstitut som är anslutna till detta insättningsgarantisystem.

- 94 Denna tolkning stöds slutligen av skäl 37 i direktiv 2014/49, i vilket det talas om solidaritet mellan alla institut på en viss finansiell marknad. När ett nytt kreditinstitut går med i ett insättningsgarantisystem ökar detta nämligen automatiskt det totala beloppet av de insättningar som garanteras, och detta kan medföra att deltagarna i insättningsgarantisystemet anmodas att göra inbetalningar. När ett institut går med i ett annat system bör därför de avgifter som det har betalat in till det ursprungliga insättningsgarantisystemet, och som hänför sig till den tolv månadersperiod som föregår överföringen av dess verksamhet, överföras till det mottagande insättningsgarantisystemet, så att de kan bidra till solidariteten inom sistnämnda system.
- 95 Av det ovan anförda följer att talan ska bifallas såvitt avser den första anmärkningen. Domstolen konstaterar således att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49 genom att vägra att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet, för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet.

Den andra anmärkningen: Åsidosättande av artikel 4.3 FEU och av likabehandlingsprincipen

– Parternas argument

- 96 Republiken Lettland, som stöds av Republiken Litauen, har gjort gällande att den svenska insättningsgarantimyndighetens vägran att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial för den period som avses i artikel 14.3 i direktiv 2014/49 strider mot principen om lojalt samarbete och mot likabehandlingsprincipen, eftersom det svenska insättningsgarantisystemet, efter det att Nordea Bank flyttat sitt säte till Finland, i en jämförbar rättslig situation, överförde de avgifter som det hade erhållit från Nordea Bank till det finska insättningsgarantisystemet, i enlighet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49.
- 97 Konungariket Sverige har genmält att eftersom Nordea Bank flyttade sitt säte till Finland den 1 oktober 2018 och avgifterna inbetalades till det svenska insättningsgarantisystemet den 13 oktober 2017 och den 28 september 2018, betalades dessa in under tolv månadersperioden före flytten, det vill säga perioden den 1 oktober 2017–30 september 2018. Den svenska insättningsgarantimyndigheten har således i detta fall även tillämpat artikel 14.3 i direktiv 2014/49, i enlighet med dess lydelse, i överensstämmelse med den tillämpning av denna bestämmelse som gjordes i den svenska insättningsgarantimyndighetens beslut av den 3 oktober 2017. Den skillnad i resultat som konstaterats beror således uteslutande på tidpunkten för inbetalningarna. Konungariket Sverige har således bestritt Republiken Lettlands påstående att det, trots att det har tillämpat denna bestämmelse på ett enhetligt sätt, ändå har handlat illojalt.

– Domstolens bedömning

- 98 Det ska påpekas att det framgår av rättspraxis att ett åsidosättande av den allmänna skyldigheten till lojalt samarbete som följer av artikel 4.3 FEU endast kan konstateras om det avser ett annat agerande än det agerande som beskrivs i påståendet att en medlemsstat har åsidosatt specifika skyldigheter (dom av den 14 juli 2022, kommissionen/Danmark (Skyddade ursprungsbetegningen feta), C-159/20, EU:C:2022:561, punkt 75 och där angiven rättspraxis).

- 99 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 80 i sitt förslag till avgörande framgår det av Republiken Lettlands argument, som har sammanfattas i punkt 96 ovan, att den andra anmärkningen, som avser ett åsidosättande av artikel 4.3 FEU, gäller den svenska insättningsgarantimyndighetens vägran att till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som hade inbetalats av Nordea Banks lettiska filial för den period som avses i artikel 14.3 i direktiv 2014/49, det vill säga samma beteende som förklarats utgöra ett åsidosättande av den specifika skyldighet som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse.
- 100 Det saknas således anledning att fastställa att Konungariket Sverige har gjort sig skyldigt till ett åsidosättande av den allmänna skyldighet som föreskrivs i artikel 4.3 FEU, vilket skiljer sig från det åsidosättande som redan konstaterats avseende artikel 14.3 i direktiv 2014/49.
- 101 Republiken Lettlands argument avseende ett åsidosättande av principen om likabehandling gäller även den svenska insättningsgarantimyndighetens beslut att inte överföra de aktuella avgifterna till det lettiska insättningsgarantisystemet, varför det inte heller kan konstateras något särskilt åsidosättande av denna princip, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 81 i sitt förslag till avgörande.
- 102 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den andra anmärkningen.
- 103 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen följande. Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49 genom att vägra att, i enlighet med denna bestämmelse, till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet, för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet.

Rättegångskostnader

- 104 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 138.3 i rättegångsreglerna ska vardera parten bära sina rättegångskostnader om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter. Domstolen får emellertid besluta att en part ska ersätta en del av den andra partens rättegångskostnader, om det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet.
- 105 I förevarande fall har såväl Republiken Lettland som Konungariket Sverige yrkat att motparten ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Konungariket Sverige har tappat målet såvitt avser Republiken Lettlands första anmärkning, medan Republiken Lettland har tappat målet såvitt avser den andra anmärkningen.
- 106 Republiken Lettland och Konungariket Sverige ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.
- 107 Enligt artikel 140.1 i samma rättegångsregler ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Republiken Estland, Republiken Litauen och kommissionen ska således bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem genom att vägra att, i enlighet med denna bestämmelse, till det lettiska insättningsgarantisystemet överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Banks AB:s lettiska filial till det svenska insättningsgarantisystemet, för den tolv månadersperiod som föregick överföringen av filialens verksamhet till det lettiska insättningsgarantisystemet.**
- 2) **Talan ogillas i övrigt.**
- 3) **Republiken Lettland, Konungariket Sverige, Republiken Estland, Republiken Litauen och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.**

Arabadjiev

von Danwitz

Xuereb

Kumin

Ziemele

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 30 april 2024.

A. Calot Escobar
Justitiesekreterare

A. Arabadjiev
Avdelningsordförande